

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 6:59
סוף זמני ק"ש - 9:15
9:51 -
סוף זמן תפלה - 10:54
דף היומי לש"ק: ב"מ ל"א

בס"ד, עש"ק פ' צו - פרשת פרה - שנת תשפ"ד לפ"ק

פרשת צו

"זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' ביום המשח אותו עשירית האיפה סולת מנחה תמיד מחציתה בבוקר ומחציתה בערב" (ו:יג). ופירש"י: זה קרבן אהרן ובניו - אף [הכהנים] ההדיוטות מקריבין עשירית האיפה ביום שהן מתחנכין לעבודה, אבל כהן גדול בכל יום (מנחות עח.).

וכתב הרמב"ם (הל' כלי המקדש פ"ה הט"ו), כשיגדל הכהן ויעשה איש, הרי הוא כשר לעבודה, אבל אחיו הכהנים לא היו מניחין אותו לעבוד במקדש עד שיהיה בן עשרים שנה, עכ"ל. ונראה דמשנעשה הכהן בן עשרים, מיד ה' יכול להקריב את מנחת החינוך שלו, אפי' שלא ה' או משמר בית אב שלו אלא משמר אחר, דאת הקרבנות שלו יכול ה' כל כהן להקריב בכל עת שירצה, ואפי' שלא במשמר בית אב שלו, כדאיתא בגמ' (ב"ק קט:): מניין לכהן שבא ומקריב קרבנותיו בכל עת ובכל שעה שירצה? ת"ל "ובא בכל אות נפשו וגו' ושרת" (דברים יח:). וכן נפסק ברמב"ם (שם פ"ד ה"ז). וא"כ הוא הדין שיכול להקריב את מנחת החינוך שלו בכל עת שירצה, ואפילו שלא בזמן משמר בית אב שלו.

בספר הדרש והעיון (מובא בס' יקרא דאורייתא) איתא: והנה מה שכתב הרמב"ם דאחיו הכהנים לא היו מניחין אותו לעבוד במקדש עד שיהיה בן עשרים שנה (מובא בחולין כד:), יש להבין, מדוע לא הניחו הכהנים לעבוד עד שיהי' בן עשרים דוקא, הרי משהביא ב' שעורות כשר מדינא לעבודה?

ויש לבאר, דהנה כמעט כל האזהרות שנצטוו בהם הכהנים עונשן בידי שמים, כמו "ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפורמו ולא תמותו" (ויקרא י:ו), דכאן נאסרו הכהנים להכנס למקדש מגודלי שער וקרועי בגדים, והעונש הוא מיתה בידי שמים. וכן "יין ושכר אל תשת וגו' ולא תמותו" (שם ט:), דגם היא מיתה בידי שמים. וכן מה דאיתא בגמ' (סנהדרין פג:): מניין לטמא ששימש שהוא במיתה? דכתיב "ולא יחללו את שם קדשי" (כב:ב), דגם זה העונש מיתה בידי שמים. ועוד הרבה אזהרות שהזהירו עליהן הכהנים בעת העבודה שעונשן בידי שמים.

והנה פחות מבן עשרים לא הוי בר עונשין בב"ד של מעלה, כפי שכתב הרע"ב (אבות פ"ה מכ"א), דמה שאמרו 'בן עשרים לרדוף', היינו לרדוף אותו מן השמים ולהענישו על מעשיו, שאין ב"ד של מעלה מענישין פחות מבן עשרים. וכדאיתא בגמ' (שבת פט:): כמה שנותיו של אדם - שבעים שנה. דל עשרין דלא ענשת עליהו. וכן כתב הרמב"ם בפיהמ"ש (סנהדרין פ"ו מ"ד) אלא שנאמר לנו בקבלה שאין הקב"ה מעניש בכרת אלא אחר עשרים שנה. וא"כ י"ל דלהכי לא רצו הכהנים לתת לעבוד עבודה במקדש למי שפחות מבן עשרים שנה, כי יראו פן יזלזלו בעבודה, בחשבם שלא יענשו על כך, כי לא הוו עדיין בר עונשים בב"ד של מעלה, ותצא מכך חורבא ותקלה. ולכן דקדקו שהכהן יהי' בן עשרים שנה, כדי שיבוא לכלל עונשים בב"ד של מעלה, דאז ודאי שיהי' זהיר וידקדק היטב במעשה העבודה.

"צו את אהרן ואת בניו לאמר וגו'" (ו:ב). במדרש (ויק"ר פ"ז:א): איתא: מתחילת הספר ועד כאן כתיב: "וערכו בני אהרן", "וזרקו בני אהרן", "ונתנו בני אהרן". אמר משה לפני הקב"ה, הבור שנואה ומימיה חביבין? חלקת כבוד לעצים שבביל בניהן, דתנינן תמן (תמיד כט.) כל העצים כשרים למערכה חוץ משל זית ושל גפן [פ' העץ יוסף: שהשמן והיין קרבים לגבי מזבח, הצילו הפירות האילנות. וכן מצינו באברהם שהציל את תרח וכו'. הרי הצלת העצים מפני הפירות היתה] ולאהרן אין אתה חולק לו כבוד שבביל בניו? אמר לו הקב"ה, חייך שבבילך אני מקרבו, ולא עוד אלא שאני עושה אותו עיקר ובניו טפלים, "צו את אהרן ואת בניו לאמר".

בתורת משה להחתם סופר ב' עקב עה"פ "ארץ חטה ושעורה וגו'" (דברים ח:ח): איתא: הנה זית קודם לגפן [לענין קדימה בכריות, שזית נמנה ראשון ל'ארץ' בתרא וגפן נמנה שלישי ל'ארץ' קמא, כמבואר בגמ' ברכות]. והיוצא מן הגפן הוא יין תירוש חשוב מן היצירה [שהיין קובע ברכה לעצמו, משא"כ שמן]. כן כתב מורי בהפלא"ה, עיי"ש. וממשיך החת"ס: והנה שניהם - ענבים וזיתים היוצא מהם חשוב מעציהם על דרך (שבועות מח., חולין מט:): "פה כח הכן מכת האב", כי בכל מתקנאים חוץ מבנו [ותלמידו] (ע"י סנהדרין קה:), ונח ל' לאב להיות בנו גדול ממנו וכו'.

והנה, הא ד'בכל אדם מתקנא, חוץ מתלמידו' ילפינן בגמ' (שם) מאליהו הנביא, שכאשר שאל ממנו אלישע תלמידו שלאחר הסתלקותו, "יהי נא פי שנים ברוחך אלי" (מ"ב ב:ט), הסכים אליהו, וזכה לאלישע להחיות שני מתים, עיי"ש.

ושמא יש לומר שמשום שהיתה באלהו מדה זו שרצה שתלמידו יגדיל ויצליח יותר ממנו, הוא יזכה למש"כ "והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם" (מלאכי ג:כד, הפטרת שבת הגדול), שע"י שהאבות ישתוקקו שבניהם יגדלו ויצליחו מהם בתורה ובעבודת ה', יהיו כלב אחד עם בניהם ויחיו בשלום עמהם.

ואפשר שמשום הכי, בשעה שמתחיל היחס בין האב לבנו - בשעת מילת בנו, שם נמצא אליהו הנביא כשמברכים את רך הנימול "זה הקטן גדול יהי' וכו'".

ושמא יש להוסיף שאצל הסדר של פסח שמבוסס על היחס בין האב לבנו - "והגדת לבנך וגו'", וכנגד ארבעה בנים דיברה תורה, ועושים כל מיני תחבולות כדי שיראו התינוקות וישאלו ולא ישנו - בסוף הסדר מוזגים 'כוס של אליהו', וממלאים אותו עם היין המסמל "פה כח הכן מכת האב" (כמ"ש החתם סופר הנ"ל) להראות שע"י מדת אליהו שרצה שיהי' פי שנים ברוחו על אלישע, יזכו האבות להעמיד בנים הגונים וכשרים שיהיו כאיש אחד בלב אחד עם אבותיהם.

"וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב לה". אם על תודה יקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות וגו'" (זי-א-יב). במדרש (ויק"ר פ"ט:ב) איתא: "זובח תודה יכבדנני" (תהלים נ:כג), ר' הונא בשם ר' אחא, 'יכבדנני' אין כתיב כאן אלא 'יכבדנני' - כבוד אחר כבוד.

בס' שי לתורה איתא: ראיתי בספר כתב סופר לבאר הדברים, הדנה מי שהי' בסכנה וניצל, מודה לה' על הטוב שגמלהו, כמו שאמרו חז"ל (ברכות נד:): ארבעה צריכין להודות וכו'. והנה הוא מודה רק על ההצלה, אבל באמת צריך שיוודה לה' גם על שהי' בסכנה, כי כל מה דעביד רחמנא לטב עביד (עי' ברכות ס:), כדי שישוּב מדרכו הרעה, או שיבא לו טובה לבסוף.

ואמרו חז"ל (ברכות מח:): שכשם שמברך על הטובה כך מברך על הרעה. ונראה דזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים לד:ב) "אברכה את ה' בכל עת", הכוונה גם בעת צרה. ולכן המקריב תודה לא יקריב רק על ההצלה, אלא גם על הצרה שהי' בו - שהי' חולה או שהי' בשבי וכיו"ב.

לפ"ז נראה שזהו שאמר הכתוב "זובח תודה יכבדנני" (שם נ:כג) - בנו"ן כפול, להורות שעל האדם לכבד את ה' בכפלים - כבוד אחר כבוד - על הרע ועל הטוב, כי הכל לטב עביד רחמנא.

"וזאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם ולמילואים ולזבח השלמים" (זלז). בס' שי לתורה כתוב: לעיל בפ' ויקרא (ה:ה) כתיב "והיה כי יאשם לאחת מאלה והתודה אשר חטא עליה". וברמב"ם (הל' מעשה הקרבנות פ"ג הט"ו) כתב, וז"ל: כיצד מתודה, ואמר חטאתי עויתי שפעת ופעת וכו' וכך וחזרתי בתשובה לפניך וזו כפרתי.

ובנוסח הוידי לרב ניסים גאון (מובא בתפילת יו"כ קטן) אומרים: "אבל אני סכל ולא יודע, בער ולא מבין, גזלן ולא נאמן, חייב ולא זכאי, רשע ולא צדיק, רע ולא טוב". וצריך ביאור שמפרטים גם הצד השלילי, והרי ברור הדבר שאם האדם הינו 'בער וגזלן וחייב ורשע ורע', אינו 'מבין ונאמן וזכאי וצדיק וטוב'.

ואמר בזה הג"ר יוסף זולטי זצ"ל (בעמח"ס אלומות יוסף) ע"פ דבריו הידועים של הגר"א זצ"ל (ליקוטים מהגר"א סוף משניות זרעים): 'דין' שדנין אותו על שעבר עבירה, ו'חשבון' הוא בשעה שעשה העבירה, באותה שעה הי' יכול לעשות מצוה או ללמוד, זה חשבון שמחשבין העיתים והרגעים שהיו לריק ומענישין אותו על זה, מלבד שעונשין אותו על העבירה גופא שעשה.

לפ"ז נראה דזהו שאנו מתודים ואומרים "אבל אני סכל ולא יודע, בער ולא מבין, גזלן ולא נאמן, חייב ולא זכאי, רשע ולא צדיק, רע ולא טוב", היינו דמתודים על שני הענינים - על ה'דין' ועל ה'חשבון', גם על היותנו 'סכל' וגם על היותנו 'לא יודע'. גם על היותנו 'רשע' וגם על החשבון שבאותו הזמן לא הי' 'צדיק', וכן הלאה. התבונן בדבר.

בענין הוצאות הנסיעה כדי לקיים כיבוד אב ואם אם הן משל אב או משל בן

עה"פ: "צו את אהרן" (ו:ב) פירש"י: אין "צו" אלא לשון זירוז מיד ולדרות. א"ר שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש חסרון כיס.

הבה נעיין בדין חסרון כיס בנוגע לנסיעת הבן בכדי לקיים מצות כיבוד אב ואם.

בגמ' (קידושין לב.) איתא: איבעיא להו [כיבוד אב] משל מי [פירש"י]: משל מי מאכילו ומשקהו ומכבדו. רב יהודה אומר, משל בן. רב נתן בר אושעיא אומר, משל אב. אורי לי' רבנן לרב ירמי', ואמרי לה לברי' דרב ירמי' כמאן דאמר משל אב.

וכותב הטור (יו"ד סי' ר"מ אות ה'): וזה שמאכילו ומשקהו היינו משל האב אם יש לו, אבל הבן אינו חייב ליתן לו משלו. ואם אין לאב ויש לבן, כופין אותו וזן את אביו כפי מה שהוא יכול. ואם אין לבן, אינו חייב לחזר על הפתחים להאכיל לאביו.

על הא דפוסק הטור דהחויב להאכילו ולהשקותו, היינו משל אב אם יש לו, כותב הבית יוסף: ופסקו הרי"ף, והרא"ש, והתוספות כמאן דאמר משל אב. וכתבו שכן פסק בשאלות, וכן כתב הרמב"ם בפ"ו מהל' ממרים (ה"ג). ונראה דטעמא משום דהוי רב יהודה יחיד לגבי רב נתן ורבנן דאורו כוותי'. ועוד, דכיון דאורו הכי הלכה למעשה, הכי נקטינן.

בספר דיני כיבוד אב ואם (סי' ר"מ סע' ה' אות קס"ב) איתא: הא דאמרינן דהוצאות הנצרכות לצורך כבוד הם מממונו של האב, היינו דווקא בתשלומין שהם מעצם חיוב הכבוד, כגון מאכל ומשקה וכסות שחייבו את הבן לשמש את אביו בטירחא להאכילו ולהשקותו, אבל לא חייבוהו לקנות המאכל או המשקה מכיסו. אבל בתשלומין שהם אינם מעצם חיוב הכבוד כלל, אלא שהבן רוצה להקל על עצמו מעשה המצוה והדבר כרוך בהוצאה כספית, בזה שפיר מוטל חיוב ההוצאה על הבן.

ועיין בשו"ת הר צבי (יו"ד ח"א סי' קצ"ז) שכותב בנוגע לחיוב הבן לשלם לאחר להקזי דם לאביו, וז"ל בא"ד: באמת הבן מחויב לעשות הרפואה לאביו אלא שצריך להדר לעשות ע"י אחר אם אפשר לו כדי שלא ליכנס לחשש שגגת איסור מיתה, ואם הידור זו עולה לו בכסף למה לא יהא חייב להוציא כסף ע"ז, הרי תשלומין הללו אינם מעצם חיוב כבוד כלל אלא שהוא רוצה להקל על עצמו מעשה המצוה בממונו. למה הדבר דומה, לאב שהודיע לבנו הנמצא במקום רחוק שיבוא אליו להאכילו ולהשקותו והבן קשה לו לבוא רגלי מרחק רב שכזה, דבודאי מחויב להוציא כסף ולנסוע לאביו, ואי משום דמצות כבוד אב אינה יכולה לחייבו ממון מחויב הוא ללכת רגלי. ונמצא שהכסף שהוא משלם לא משום מצות כבוד אב אלא לגרמיה הוא דעביד שלא יצטרך לכתת רגליו ויהיה מעונה בדרך כחו, וכן הוא כאן, הוא מחויב להקזי דם לאביו, אלא שהוא רוצה שלא ליכנס בחשש שגגת איסור, ובעבור זה צריך לתת כסף להזהר מחשש איסור ונמצא דהכסף משלם לצורך עצמו שלא להכנס בספק איסור שאינו פוטר אותו ממעשה המצוה, וההירות זו אינה גרועה מזה שאינו רוצה ללכת רגלי דמחויב להוציא מכספו ע"ז, וכו'.

בשו"ת תשובות והנהגות (ח"ב סי' תמ"ד) איתא: וידוע המעשה ביהודי מבריסק ששאל את הגר"ח אם מחויב הוא להוציא את הוצאות הנסיעה מכספו כדי לבקר אביו בוורשא, דהרי כיבוד אב משל אב, והשיב הגר"ח זצ"ל שחייב לילך ברגל לוורשא, רק שאם אינו רוצה ללכת ברגל יסע וישלם.

בספר נשמת אברהם (ח"ב יו"ד, עמ' ק"נ) מובא בשם הגרש"ז אוערבוך זצ"ל שאם אין אפשרות לבן להגיע לאביו ברגל, כגון שהאבא גר מעבר לים, אז אין הבן חייב בהוצאות הנסיעה אך האבא

צריך לשלם עבור הנסיעה הזולה ביותר ועל הבן להגיע לאביו בזמן שיוכל עוד לקיים את בקשתו.

ועיין בספר מורא הורים וכבודם (פ"א סע' כ') שכותב: הורים שבקשו מבנם לבוא לעשות להם איזה שירות, או שנשלח על ידם לאיזה מקום, ויש לו הוצאות נסיעה, אם יכול ללכת רגלי, הוצאות הנסיעה הם על חשבוננו, אבל אם המקום רחוק, שקשה לו ללכת רגלי, או שהמקום לא רחוק אלא שאם ילך רגלי יתאחר הענין ויגרם להוריו צער, ההוצאות הם על ההורים. בהערה איתא: מפי מרן רבנו בן ציון אבא שאול (שליט"א) [זצ"ל]. והטעם לכך, מכיון שיכול ללכת רגלי א"כ מה שנוסע ברכב, זה רק להנאתו ולכן משל בן. ואמר רבינו (שליט"א) [זצ"ל] שסברא זו אמרה מרן הרב מבריסק זצ"ל. והוסיף רבינו שאם מוכרח לנסוע וקשה לו ללכת רגלי, זה בשביל אביו, ולכן משל אב, וראה פאר הדור מרן הגרצ"פ פרנק זצ"ל, בספרו הר צבי (י"ד סי' קצ"ז) שג"כ הביא סברא זו, עיי"ש.

שוב איתא בספר דיני כיבוד אב ואם (עמ' קצ"ט-ר'): וכן בכל מקום שיכול הוא לעשות בעצמו ענין כבוד אביו ואמו אלא שרוצה לפטור עצמו ע"י שליח אם מחמת טרחא או סיבות אחרות [שאינן פוטרות אותו מקיום המצוה], הדין הוא שהתשלום לשליח יהיה מממון הבן ולא מממון האב.

ונפ"מ בכל זה למי שאביו זקן וקשה עליו להחזיקו בביתו ורוצה להכניסו למושב זקנים בזה לכאורה צריך לשער שחלק מן ההוצאה מוטל על האב וחלק על הבן, שהרי מה שמספקים לו שם מאכל ומשקה וכסות נקיה ותרופות וכיו"ב מצרכי גופו, זה צריך להיות משל אב, אבל שאר הדברים שמשמשים אותו שם כגון להכניסו ולהוציאו להאכילו ולהשקותו ולטפל בו כל מיני טיפולים שהדיוט יכול לעשותם, בזה הרי החיוב מוטל על הבן ואם רוצה לפטור עצמו, עליה רמיא לשלם ההוצאה.

אבל באופן שאביו תשוש וחלוש מאד או שנפל למשכב ואין שום אפשרות לטפל בו אלא במוסד סיעודי, בזה נראה שההוצאה כולה משל אב. וכתב בתשובות והנהגות (שם) דבכגון דא שהאב זקוק לאשפוז והאב יש לו ממון רק שהוא צר עין ואינו רוצה לשלם, נראה שהבן ישלם מכספו עבור אביו וינכה מן הירושה עם שאר יורשים אח"כ, אבל אסור להניחו במצב מוזנח. ע"כ. [אח"כ ראיתי עוד בספר יחי עזרא (הערה מ"א) בשם שו"ת משפט כתוב להגר"י זיתון מתוניס (י"ד סי' כ') שהביא דברי הגר"ד בשמוט שכ' שאם לא יכול האב לשבת עם הבן וכלתו מכיון שאינו יכול להסתדר עם כלתו וכדומה יצטרך הבן לדאוג לו למקום אחר ולפרנסו מכספו והסכים עמו, ע"כ]. וע"ע מה שהבאנו לעיל (ס"ק קל"ד) משו"ת להורות נתן דבן שאביו מבקשו שישלח לו מכתבים לידע מה שלומו, הוצאות המשלוח על הבן ולא על האב.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHAS TZAV
© COPYRIGHT 2024
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
פעסא רחל בת דבורה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

”אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה” (ו:ו)

“You shall burn a perpetual flame on the altar - do not extinguish it.”

Chazal note that the fire which is referred to as *Tomid* - the Menorah - shall be taken from the fire of the altar.

Hagaon Rav Noach Mindes, Z'T'L, observed that this is alluded to by the fact that the numerical value of *Eish* equals that of the word *Menorah* [301].

”ויחגור אותו באבנט” (ח:ז)

“And he girded him with the belt.”

Our Rabbis say (*Zevachim* 88b) that the *Avneit* came to atone for improper thoughts of the heart.

The *Beis Haleivi* observed that the thoughts that the *Avneit* atoned for were not necessarily thoughts of committing sins, but even for the thought that it is sufficient to serve G-d in one's heart and mind. It is for this reason that the *Avneit*, which the Kohein girded himself with before beginning the actual *Avoda*, atoned for those who thought that actions were not important.

”אם על תודה יקריבנו” (ז:יב)

“If it is sacrificed as a thanksgiving offering ...”

The Rosh writes that in our times that there is no *Beis Hamikdash*, *Birkas Hagomeil* is recited in place of the *Korbon Toda*.

Why do we respond, “May the One Who dealt graciously with you continue to deal graciously with you”, in addition to *Amein* to *Birkas Hagomeil*?

The *Shalmei Nedorim* explains that since Chazal tell us that when a miracle takes place, a person's merits are diminished, we wish a person to whom a miracle occurred that his merits not be diminished and that he continue meriting the protecting Hand of Hashem.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

If one is uncertain about whether he is obligated to recite ברכה הגומל, he should recite the Bracha of ”הגומל” חסדים טובים לעמו ישראל” out loud in front of ten men, two of whom are *Talmidei Chachomim*

(*Hagaon Rav Shlomo Zalman Auerbach, Z'T'L*, in *Halichos Shlomo - Tefilla* 23:8).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Which *Korbon* will never become void?
- 2) What can be done to the blood of an animal so that one who consumes it violates only a Rabbinic prohibition rather than a Torah one?
- 3) If one has a number of reasons to *Bentch Gomeil*, does one *Birkas Hagomeil* suffice?
- 4) If one takes an indirect flight to Eretz Yisroel that has a stopover, does he recite *Birkas Hagomeil* when he lands at the location of the stopover before continuing on to Eretz Yisroel?
- 5) Does a *Koton* recite *Birkas Hagomeil*?
- 6) What form did the fire on the *Mizbei'ach* in the *Beis Hamikdash* take?
- 7) What *Korbon* do a *Chosson* and *Kallah* bring?
- 8) Where in this week's Parsha is it alluded that the *Shocheit* is also the *Chazzan* in the city?
- 9) Does the *Din* of *Chatzitza* (an obstruction) in regard to *Bigdei Kehuna* apply only between the garment and the skin, or even between two garments?

ANSWERS

- 1) According to the Midrash (*Vayikra Rabba* 9) the *Korbon Todah* will never become void. Even in the era that people will no longer sin and need atonement, they will still bring offerings of thanksgiving.
- 2) According to some opinions (*Tosefos, Chullin* 111, *Beis Yoseif, Darkei Moshe, Yoreh Deah* 69), if blood is cooked or salted, it is only forbidden *Mi'Drabbon* to consume it. Other *Rishonim* (*Rashi, Chullin* 109, 120) maintain that it is still a Torah prohibition.
- 3) Yes (*Mishna Berura* 291:3).
- 4) No (*ibid.* 219:1).
- 5) According to the *Mogein Avrohom*, he does not. According to the *Teshuvos Lachmei Toda* and *Mor U'ketzia*, he does. The *Mishna Berura* (219:3) rules that he does not. According to the *Tashbeitz*, the father

- of the child recites *Birkas Hagomeil* (see Chayei Moshe III, p. 88).
- 6) In the first Beis Hamikdash it was in the form of a lion. In the second Beis Hamikdash, it was in the form of a dog (Yoma 12b).
  - 7) According to Rabbeinu Bachya (Vayikra 6:2, D'H' Ve'dah), based on the Possuk in Yirmiya (33:11) "קול חתן וקול כלה וגו' מביאים תודה בית ה'" *Korbon Todah*.
  - 8) The word "וישחט" (ח:כג) is sung to the cantillation of *Shalsheles*, which is arguably the most *Chazzanish* טעם הקריאה (Pardeis Yoseif 8:23).
  - 9) According to the Beis Haleivi (I:3:3), it only applies between the skin and the garment. The Pri Megodim (O.C. 26 E.A.) and Sho'eil U'meishiv (Mahadura I, 2:74) maintain that it applies even between one garment and the other.

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years